

▮ Bajtai András

Ébredések

Most kell erősnek lennem.
A hajnali derengésben.
Körülöttem kialvatlan vendégmunkások
bámulják a becelofánózott Lottó szeleteket,
és még csak a rozoga buszra várunk,
de pontosan látom az arcukon,
hogyméregben már ott sorakoznak mind
a futószalag mellett
az egyetlen megmaradt konzervgyárban,
régem beletörődve abba,
hogyméreg bármi megtörténhet velük,
de a pincepörkölt és az aprópecsenye
akkor sem fogy el.
Most kellene erősnek lennem.
Mert eszembe jutottál.
Hogyméreg valóban te voltál-e,
és tényleg itt voltál-e,
vagy csak megint az ismétlődött meg,
ami eddig mindig,
én pedig újra gyáva voltam,
és nem akartam észrevenni,
hogyméreg mindvégig egyedül vagyok a városban,
aminek létezését már évekkel ezelőtt elfelejtették
a térképészek, a kalandorok és a meteorológusok.
Most akarok erős lenni.
A délelőtti verőfényben.
A sáskahabban teli, kiszáradt szökőkút előtt állva,
miközben azt próbálom kitalálni,
hogyméreg mennyi idő is telhetett el,
mióta egyedül hagytál a lépcsőház
megüresedett mellkasában,
ahol úgy préselődtem össze,
mint egy lagzin a sajnálkozó tekintetek
között magára maradt,
mozgássérült kislány
porcelánt is kettéroppantó,
pikkelyes félmosolya.
Most kell erősnek lennem.
Mert hosszú az útja egy piros nyakkendőnek.
Most.
Amikor a szív egy pont is lehetne akár.